

naudamo 31.03.2023r.

KANCELARIA ADWOKACKA Andrzej Nowakowski

41-400 Mysłowice ul. Mikołowska 4a lok.303

email: adwokat.andrzej.nowakowski@gmail.com

NIP 839-149-74-33

tel. 509 485 280

Mysłowice dnia 2023.03.29.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:
M J

Sygn. Akt Ts 1 / 22

Zażalenie na Postanowienie.

W imieniu skarżącego wnoszę zażalenie na Postanowienie z dnia 7 marca 2023 r. wydane w przedmiocie odmowy nadania biegi skardze konstytucyjnej i wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz skierowanie skargi do rozpoznania.

1.

o uznanie § 31 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 nr 170 poz. 1393 tekst jednolity Dz.U. 2019 poz. 2310)

- za niezgodny z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 92 ust. 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 7 Konstytucji w związku z Art. 92 ust. 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 31 ust. 3 Konstytucji w związku z Art. 2 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 31 ust. 3 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 52 ust. 1 i 3 Konstytucji w związku z Art. 2 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 52 ust. 1 i 3 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 7 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 1997 nr 98 poz. 602)

2.

o uznanie Art. 193 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Karnego (Dz.U. 1997 Nr 89 poz. 555)
- za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji

3.

o uznanie Art. 22 Ustawy Kodeks Postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001 Nr 106 poz. 1148) w zakresie zwrotu

Gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości

- za niezgodny z Art. 42 ust. 2 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 42 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 42 ust. 2 Konstytucji

4.

- o uznanie Art. 44 ust. 2 Ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2016 poz. 2072) w zakresie w jakim przyjmuje się, że stanowi on delegację do stosowania w toku wskazanego w nim postępowania przepisów Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296) oraz Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2005 Nr 167 poz. 1398)

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 79 ust 1 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji

5.

- o uznanie Art. 117 § 2 Ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296) w zakresie w jakim przyjmuje się, że stanowi on delegację do stosowania w toku wskazanego w nim postępowania przepisów oraz Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2005 Nr 167 poz. 1398)

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji

6.

o uznanie Art. 398.23 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296) w zakresie zwrotu „*jako sąd drugiej instancji*”

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji w związku z Art. 10 ust. 2 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji
- za niezgodny z Art. 176 ust 1 Konstytucji w związku z z Art. 45 ust. 1 Konstytucji

oraz o zasądzenie na rzecz skarżących kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 marca 2023 r. Trybunał Konstytucyjny postanowił odmówić nadania biegu skardze konstytucyjnej.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazano iż skargę wniesiono w trzech odrębnych sprawach zakończonych odrębnymi orzeczeniami kończącymi postępowanie a

nadto zarzucając iż skarżący odpowiadając na wezwanie z dnia 19 lipca 2022 r. jedynie przyporządkował poszczególne zarzuty skargi orzeczeniom kończącym postępowanie bez odniesienia się do argumentacji poszczególnych orzeczeń.

Wnosząc zażalenie na powyższe postanowienie należy na wstępie zaakcentować iż Trybunał Konstytucyjny jest sądem prawa, a nie sądem faktu. Skarga konstytucyjna nie jest więc kolejnym środkiem odwoławczym w którym dopuszczalne jest polemizowanie z treścią uzasadnień orzeczeń wydanych w postępowaniu na podstawie którego wniesiono skargę. Działanie polegające na polemice z treścią rozważań w/w orzeczeń było już przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego, który jasno wskazał iż tego rodzaju formułowanie pism procesowych jest niedopuszczalne.

Wbrew więc zarzutom zaskarżonego postanowienia skarżący nie mógł i nie powinien odnowić się polemicznie do treści ustaleń Sądów w sprawie stanowiącej podstawę wniesienia skargi – albowiem jest to pop prostu niedopuszczalne.

Natomiast samo wezwanie z dnia 19 lipca 2022 r. nakazywało jedynie przyporządkowanie zarzutów skargi konstytucyjnej do poszczególnych orzeczeń kończących kolejne etapy sprawy, co skarżący uczynił. Wezwanie z dnia 19 lipca 2022 r. nie wzywało do odniesienia się do argumentacji zawartej w orzeczeniach, a więc zarzuty w tym zakresie zdają się być chybione.

Podkreślić także należy iż całość skargi oparto na jednej „sprawie” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji, która miała jedynie swoje poszczególne etapy.

Otóż na wstępie przeciwko skarżącemu wniesiono wniosek o ukaranie za wykroczenie polegające na nie przestrzeganiu zakazu określonego w § 31 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 nr 170 poz. 1393 tekst jednolity Dz.U. 2019 poz. 2310). W tym zakresie skarżący wniósł zarzut nr 1 skargi konstytucyjnej.

W toku w/w postępowania przed Sadem odmówiono skarżącemu prawa do należytej obrony co skutkowało podniesieniem zarzutu wobec Art. 22 Ustawy Kodeks Postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 2001 Nr 106 poz. 1148). Podkreślić należy iż zarzut dotyczy sprawy zakończonej tym samym orzeczeniem co zarzut punktu 1.

Podobnie rzecz ma się z zaskarżonym w punkcie 2 skargi przepisem Art. 193 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Karnego (Dz.U. 1997 Nr 89 poz. 555) . W toku postępowania j.w. Sąd skorzystał bowiem z przedmiotowego przepisu w sposób naruszający prawo do rzetelnej procedury sądowej. Zaakcentować w tym miejscu należy iż zarzuty 1, 2 i 3 skargi oparte są na orzeczeniu wydanym w jedynym i tym samym postępowaniu sądowym. Sąd więc zarzuty wynikające z jednej „sprawy” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji, choć oczywiście dotyczą różnych przepisów użytych w jednym i tym postępowaniu.

Natomiast po zakończeniu w/w postępowania skarżący, zgodnie z ustawą regulującą procedowanie w przedmiocie skarg konstytucyjnych, wniósł o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi na przepisy wymienione w punkcie 1,2 oraz 3 skargi.

Jak wskazuje się ugruntowanej doktrynie jak i judykaturze postępowanie wpadkowe o ustanowienie pełnomocnika z urzędu stanowi kontynuację jednej sprawy w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji, a więc jest jej integralną częścią.

Na skutek rozpoznania wniosku o ustanowienie pełnomocnika na podstawie jednej i tej samej sprawy (w rozumieniu Art. 45 ust.1 Konstytucji) skarżący rozszerzył zakres zarzutów skargi o punkty 4 do 6 skargi dotyczące

- Art. 44 ust. 2 Ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2016 poz. 2072)

- Art. 117 § 2 Ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296)

- Art. 398.23 Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz. U. 1964 Nr 43 poz. 296)

Podkreślić i zaakcentować należy iż wszystkie zarzuty skargi dotyczą jednej sprawy zakończonej różnymi orzeczeniami na kolejnych jej etapach. Za chybione uznać więc należy twierdzenie zaskarżonego postanowienia, że są to sprawy odrębne bez związku ze sobą.

Zarówno Art. 79 ust. 1 Konstytucji jak i ustawa regulująca tryb postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie wprowadzają ograniczenia iż w zakresie każdego zaskarżonego przepisu należy wnieść odrębną skargę. Byłoby to działanie nie tylko nieracjonalne (bo nie ukazujące całego obrazu sprawy) ale także niezwykle kosztowne, gdyż wielokrotnie podwyższałoby koszt sporządzenia i wniesienia skargi (w niniejszej sprawie aż sześciokrotnie).

Mając powyższe na względzie wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie biegu skardze.

Andrzej Nowakowski

Adwokat